

פורת יוסף - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל

רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר; מ3:19

יציאת השבת; 25:20

עלון מס' 392
ג' תמוז ה'תשע"ה

קרח

"רב לָכֶם...
ומדוע תתנשא
על קהל ה'?"

במה תהיה
הענוה נאווה?
בהכניע הגאווה
והתאווה.

רבי יהודה אלחריזי זצ"ל

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"רב לָכֶם בְּנֵי לְוִי"

"ולא רק שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מבאי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשירתו ולעבדו לדעה את ה' והלך ישר ופירק מעל צווארו על החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם - הרי זה נתקדש קודש קדשים ויהיה ה' נחלתו לעולמים וזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ולוים". הרמב"ם

דבר זה אמר משה רבנו לעדת קרח בעת שדרשו נשיאות: "רב לָכֶם בְּנֵי לְוִי" - אתם בני לוי יש לָכֶם את החלק הגדול ביותר בכלל ישראל. "המצט מכס" - מדוע אין אתם מבינים את גדל מעלתכם. "ובקשתם גם כהונה" - ומחפשים אתם עוד משרות וכבודים ותפקידים ועסקנות, הלא עבודת ה' שלכם היא גדולה יותר מכל התפקידים והעסקנות שבעולם, ואפילו מכהנה, שהרי כתר תורה עולה על כל הכתרים. וסיים הרב אברמסקי: "הנני מבקש מכס, שלא תשכחו זאת ותסיחו דעת מוזאת.

בשבת פרשת קרח, פנה הגאון ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל אל תלמידיו ואמר להם: "דעו לָכֶם, שאתם הלומדים תורה בלי שום עסוקים אחרים הנכם מזוכי הרבים הגדולים ביותר בכלל עם ישראל. עליכם העולם עומד ואתם הנותנים את הבטחון האמיתי לעם ישראל.

"מדוע תתנשאו"

"בקש שלום ורדפהו"

הרב שלמה זלמן קוק זצ"ל נסע לחו"ל כשליח

מאריך ישראל. באחת הקהילות מצא מחלקת גדולה בין מתפללי בית הכנסת. כשהופיע הרב קבלוהו בסבר פנים יפות ובקשו ממנו שיהיה מלאך השלום. הרב קוק נענה ברצון ודרש בפניהם בנושא קרח ועדתו ושאל מדוע הוציא מטה אהרן שקדים דוקא ולא פרי אחר? אלא נרמז כאן תוצאות המחלקת מהי. כי בשקדים ישנם שני מינים מר ומתוק. הסוג הראשון - מתוק בתחילתו ומר בסופו והסוג השני - מר בתחילתו ומתוק בסופו.

וכך הם עניני המחלקת והשלום. הראשון רומז למחלקת, שכן מתוקה המריבה, ההתנגדות וההתנצחות בעצת היוצר המגרה, אבל סופה מר ביותר. והפוכו, השלום, בתחילה מר הוא. כמה קשה לוותר ליריב והיצר בוער ואינו מניח לוותר, אבל בסופו של דבר כאשר האדם נכנע ליצר הטוב ומותר קצת למען השלום, כמה טוב הוא ומתוק לכל הצדדים. הדברים נכנסו בלבם של אנשי העיר ועלה ביד הרב להשכין שלום.

מתוך 'שבעים פנים לתורה'

שאלנו פעם קבלן בנין: מה עושה אתה בשלבי בניית בנין, בכדי שלא יגבבו מערכמות הלבנים המנחות בקרן זווית? ענה שמעמיד שומר מיוחד לשמך.

שאלנוהו: אם כן, מדוע לאחר סיום הבניה, לא מעמידים שומר שצד ליד כל בנין, לודא שלא יגבבו מהלבנים שבכפתל? צחק ואמר: משדבקו הלבנים זו בזו וחברום זו לזו - כבר אין חשש שיגבבו!

הודינו לו על הדבר, ולמדנו לעצמנו מוסר: כשכולנו מדבקים ומאחדים, וכאיש אחד מגבשים, שמורים אנו מכל משמר, ומוגנים מכל דבר!

פרדס רימונים

לשוללם ללא קבאין
אדם שליח לחילת
קרב ועניוה,
באכל קבאין אדם
שליח לרב כבוד
והירות.

אם ירגיל אדם
את עצמו ללשון
של כבוד,
לא יבא לדבר
דיבורים אסורים
מומש, כמו גבול
פה רחמנא לצלן.

רמנו יונה זצ"ל

”רב לכם... ומדוע תתנשאו על ההלכה“

”אם ראשונים בני מלאכים - אנו בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים - אנו כחמורים ולא כחמורו של רבי חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר, אלא שאר חמורים“
פרש רבנו ר' עקיבא איגר זצ”ל: אם ראשונים כמלאכים היינו, שבעיניך מעלת הראשונים היא כמלאכים - הרי שאתה בן אדם. אבל אם בעיניך הראשונים הם בני אדם - הרי שאתה עצמך אינך אלא חמור.

מתוך 'ומתוק האור'

תפילה פועלת הכל. אבל יש דרך נוספת, לפעול באפן מסודר. רצונך לעורר את רחמי הבורא? המפתח בידך: ”כל המרחם על הבריות, מרחמים עליו מן השמים“.
רצונך לפעול מחילת עונות? בידך הדבר: ”למי נושא עוון? למי שעובר על פשע“, שכל המעביר על מדותיו, מעבירין לו על כל פשעיו. הרי שהנהיגת הבורא יתברך, עם כל אדם, במדה נקוד מדה, ובמדה שהאדם מודד לאחרים, מודדים לו מן השמים.

מתוך 'אוצרות התורה'

יש לנו במה לעמוח בכל מצב, וגם בעתות ירידה ואכזבה יש לעמור על פינה שמחה בלב, וכמו כל עשיר גדול שיש לו עסקים מסועפים, פשוט הוא שלא בגלל הפסד בעסק מסים יפטר רגל מכל עסקיו שהנם משגשגים, ועל אחת כמה וכמה לעולם לא ישבר אותו עשיר כשיראה שבמסך זמן מועט יכול הוא מיד להחזיר לעצמו את מצבו הקודם.

מה שתיקנו רבותינו לברך בכל יום ברכת ”שלא עשני אשה“, טעם הדבר, כי האנשים מחייבים להודות לה' יתברך על שזכה אותם לקיים את רוב מצוות התורה, מה שאין כן הנשים, שאינן מחויבות בחלק מהמצוות, אלא עליהן מוטל למלא את יעודן כראוי להן, במצוות שניצטוו, כגון שבת וברכות הנהיגין וכיוצא בזה. ובפרט עליהן לדקדק במצוות המיוחדות לאשה: נדה, חלה, והדלקת הנר. ואם יש לה בעל, עליה לעודדו שילמד תורה, שבזה נקשרת נשמתה בזכות גדולה של למוד התורה, ואפילו אם בעלה מתרשל בלמודו, יש לה זכות בתורה. וכן עליה לחנך את בניה לתורה ומצוות.

על ידי צמידה בנסיון מוכיח האדם על דבקוּתו בקב"ה ובאותה מדה בה הוא מצדו עומד בנסיון - כך בדיק נמדדת מדת דבקוּתו בה' מסיילת ישרים

בכל בית שהיתה בו מחלקת, בערב שבת קודש לעת ערב ולילה או בליל שבת, היה בדוק ומנוסה כי רעה נגד פניהם ולא יצאו נקיים באותו שבוע באיזה מקרה רע בדוק ותמצא. ולכן נזהר שלא לבא לידי מחלקת כלל. הכלל הוא שהמנצח בויוכו הוא המפסיד העיקרי.

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

בכל דרכיך דעהו

”בכל דרכיך דעהו“ פירושו, שאפילו בדרכיך שאתה עושה לצורך גופך, עשה את הדברים לעבודת בוראך או לדבר הגורם לעבודתו. ולפיכך:

א. האכילה והשתייה, כיצד? אין צריך לומר שלא יאכל וישתה דברים האסורים חס-ושלום, אלא גם בדברים המותרים, אם אכל ושתה להנאתו, אינו משובח. אלא יתכוון באכילתו ושתייתו, שיהיה לו כח לעבודת הבורא. לפיכך לא יאכל כל שהחיר מתאוה לו, ככלב וכחמור, אלא יאכל דברים המועילים והטובים לבריאות הגוף.

ב. הישיבה העמידה וההלכה, כיצד? אין צריך לומר שלא ישב במושב לצים, ושלא יעמוד בדרך חטאים, ושלא ילך בעצת רשעים. אלא אפילו לישב בסוד ישרים, ולעמוד במקום צדיקים ולילך בעצת תמימים, אם עשה להנאת עצמו, להשלים חפצו ותאותו, אין זה משובח, אלא יעשה לשם שמים.

ג. השכיבה, כיצד. אין צריך לומר בזמן שיכול לעסוק בתורה ובמצוות, שאין ראוי להתגרות בשניה כדי לענג את עצמו. אלא אפילו בזמן שהוא יגע, וצריך לישן כדי לנוח מיגיעתו, אם עשה להנאת גופו אינו משובח. אלא יתכוון לתת שינה לעיניו, ולגופו מנוחה לצורך בריאות גופו לעבודת בוראו.

ד. השיחה, כיצד. אין צריך לומר שלא לספר לשון הרע או רכילות וליצנות וניבול-פה חס ושלום. אלא אפילו לספר בדברי חכמה, צריך שתהא כוונתו לעבודת הבורא, או לדבר המביא לעבודתו.

ה. וכן כשהוא עוסק במשא ומתן, או במלאכה להשתכר בה, לא יהא בליבו לקבוץ ממון בלבד, אלא יעשה כדי שיהיה לו לפרנס את בני-ביתו, ולתת צדקה, ולגדל בניו לתלמוד-תורה.

”אל תדון את זוכרך עד שתגיע למקומו“

המחלקת נובעת או מתמת שתברו גדול ממנו וחולק עליו על שלא הגיע למדרגתו, או להפך שהוא גדול מתברו וחברו מקנא בו.

על כן צריך לדון לכף זכות ובזה הוא מעלה חברו לכף זכות ואז הם במדרגה אחת ואז בוודאי לא תהיה מחלקת וזה עד שתגיע למקומו שהשתדל שתהיה עמו במקום אחד. היינו או שמשתדל להגיע למדרגת חברו אם חברו גדול ממנו, ואלו אם הוא גדול מתברו צריך לדון חברו לכף זכות ועל ידי זה מעלהו לכף זכות ושניהם במדרגה אחת. ובדבר אחד אין מקום למחלקת. כשהולקים על האדם, נמצא שרודפים אותו והוא בורח בכל פעם לה' יתברך, כי ה' יתברך בכל מקום וכל מה שהולקים עליו ביותר, מקרבים אותו לה' יתברך.

ר נחמן מברסלב זצ"ל